

нитѣ стени на кжшитѣ, сякашъ вчера сж били варосани.

Времето е надникнало за мигъ тука, и пленено отъ тая смирена красота, върнало се е назадъ, за да мине само изъ главната улица.

И странно е днесъ това хубаво, бѣло шосе, което рѣже посърналитѣ рѣтлини на западъ, и тоя хълмъ обрасалъ само съ дребенъ храсталакъ и кухи дънери. Въ ония далечни дни всичко, отъ градеца до горе, е било буйна гора отъ стари буки и джбъ.

Отсрѣща, на западния ридъ, наднича Мечка, по-отзадъ Поибрене и Мухово, на югъ, задъ мекитѣ линии на котловината е Баня на попъ Груя, отвждъ върховетѣ на северъ — Копривщица, право на изтокъ — Стрелча. Срѣдъ тѣхъ, като баща, обграденъ отъ юнашката си челядь — Панагюрише. Каква странна властъ иматъ върху душитѣ ни тия чудесни бѣлгарски имена! Тѣ сж трептѣли надъ насъ още съ люлченитѣ пѣсни и отъ тѣхната магия нѣколко поколения не ще се освободятъ до сетния си часъ. Срѣдногорието — блѣсъкъ на нашата нова история, и